

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 123.

Femte Session.

75de Møde.

Løverbagen den 25de Februar.

(Forts.)

Andrø: (fortsat): Det maa nemlig erindres, at det ikke er overeensstemmende med Frd. 13de August 1841. Ifølge denne Lov var Forholdet et ganske andet; derefter var nemlig Sagen den, at Valgbarheden var knyttet til Valgretten, og Loven udtalte sig altsaa saaledes: „Saafremt Antallet af de Eiendomme, der ifølge den foransførte Regel hjemle Valgret og Valgbarhed“ — hvilket dengang faldt sammen — „ikke er saa og saa stort, saa skal der skee en saadan Udvidelse o. s. v.“ Det er jo en ganske rigtig Bestemmelse; naar man har et for ringe Antal at vælge imellem, er det ganske naturligt, at man udvider Antallet, for at Valget kan blive mere frit. Men nu er der givet en aldeles ubegrændset Valgbarhed; her er Enhver valgbar, der overhovedet kan komme til at vælge i Communen, og der kan derfor aldeles ikke være Tale om nogen Sammenstilling af Forholdet efter dette Lovforslag med dem, der ifølge Frd. 13de August 1841 fandt Sted. Her er den Klasse af Mænd, blandt hvilke der kan vælges, bleven mangfoldige Gange større, end det nogenstunde var paatænkt i Frd. 13de Aug. 1841. Jeg finder altsaa, at der aldeles ikke er nogen Grund til nu at gjøre denne ubetydelige Forandring; og en saa overordentlig stor Interesse for Bevarelsen ikke af Valgret — thi Valgere blive jo ogsaa disse Medlemmer af Communen — men af en Valgret under de samme Former mener jeg ikke at der er nogen Anledning til at lægge for Dagen.

Af de mange Argumenter, som i denne Sag ansføres fra forskjellige Sider, er der dog to, som jeg ønskede at bidrage Mit til, om muligt, at fjerne fra Discussionen. Det ene er denne tilbagevendende Sig-Veraaben paa den almindelige Samstemning. Der siges, at i det andet Thing have disse Beslutninger fundet Billigelse med næsten til Genstemmighed grændsende Majoritet, og ligeledes er der her en stor Mængde Medlemmer tilstede, høist sandsynligt en betydelig Majoritet, der ogsaa vil billige dem. Dette er jo overmaade vigtigt for Sagen; det er meget praktisk, — det indrømmer jeg, — at der er en saadan Majoritet; men i Discussionerne ønskede jeg det ikke for stærkt fremhævet. Jeg vil gjøre de ærede Landstingsmænd opmærksomme paa, at det er et farligt Argument, som man sædvanlig kun pleier at tage sin Tilflugt til, naar man mangler andre. Man skal vel vogte sig for at argumentere saaledes: det, som jeg nu siger, det kan jeg ikke anføre nogen bedre Grund for, eller derfor synes jeg, at det er den bedste Grund, jeg kan anføre, at der er saa og saa Mange, der billige det. Jeg behøver ikke at fortsætte denne Underfølgelse videre; thi jeg er overbevist om, at Enhver, naar der gjøres opmærksom derpaa, vil erindre sig, hvormange Misligheder der ere knyttede til en altsfor hyppig Anvendelse af dette Argument. Dette ønskede jeg derfor, om muligt, at kunne fjerne af Discussionen; men forøvrigt nægter jeg det ikke min Anerkjendelse; tværtimod, naar det kommer til Afstemning, da bøier jeg mig derfor; men, naar man discuterer, har det aldeles ingen Vægt for mig.

Det andet Argument, som jeg paa en lignende Maade vilde ønske fjernet, er denn